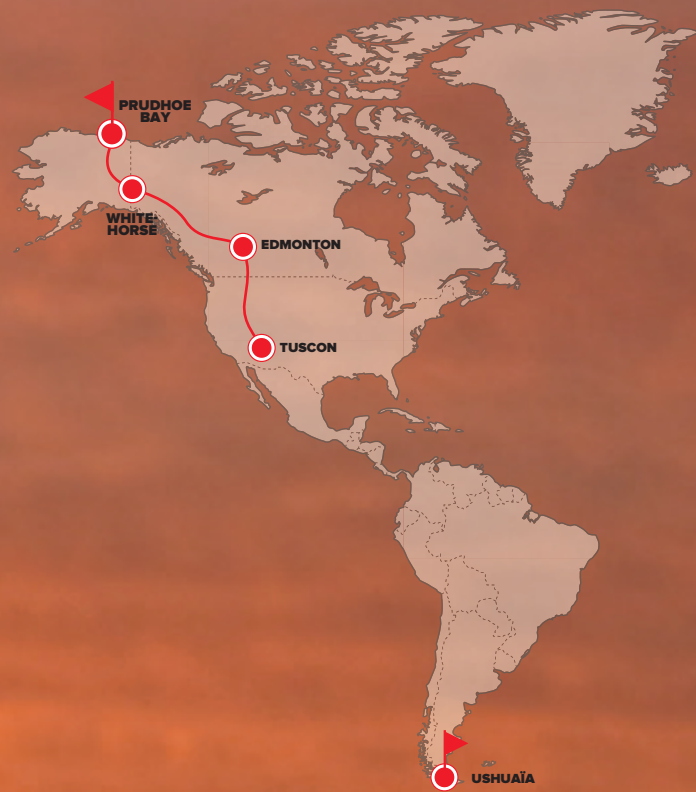

REISVERHAAL DE ONGELOOFLIJKE REIS (SLOT)

HET BITTERE EINDE

VAN ALASKA NAAR ARGENTINIË EN WEER HELEMAAL TERUG

Arizona. Het is donker en ik stop bij een klein gebouwtje dat Lorna's Cabin heet. Er zijn geen ramen, maar op een uithangbord staan cocktails dus ik besluit binnen te gaan voor een colaatje om mijn zware gemoed weg te spoelen. Binnen ziet het eruit als een Texaanse bar - kerels met grote hoeden hangen boven hun drankje aan de toog. Het is een ruwe bar, maar na Mexico raak ik niet snel meer geïntimideerd.

Geschreven door Nick Sanders

Foto's Nick Sanders

De barvrouw vertelt me dat een kamer 80 dollar kost en dat ik een meisje kan laten komen voor een halfuur of meer. Dat is niet veel, denk ik. Tot ik de meisjes achter de bar van dichterbij bekijk. Ik zou geld moeten krijgen om daar iets mee te doen. “Je krijgt de kamer wel voor de hele nacht,” gaat ze verder en vraagt me of ik iets wil drinken. Ik zeg dat ik op weg ben naar Alaska en bedank beleefd voor de lelijke vrouw, en voor de dikke ook, en vooral voor de afgeleefde die bij de sigarettenautomaat staat. Iemand roept van de andere kant van de toog: “Hey, Britse kerel,” en hij knikt in mijn richting. “Ken jij de Queen?” Verschillende mensen grinniken. “Natuurlijk niet,” zeg ik, “Er zijn 60 miljoen Britten en ik kan je wel vertellen dat de grootste idioten een vriend hebben in Engeland en verwachten dat ik die ken.” Oeps. Verkeerd woord. Ik wil mijn tong eraf bijten. De kerel wordt stil en komt mijn richting uit terwijl een van zijn vrienden hem probeert tegen te houden door aan zijn mouw te trekken.

“De barvrouw vertelt me dat een kamer 80 dollar kost en dat ik een meisje kan laten komen voor een halfuur of meer. Dat is niet veel, denk ik. Tot ik de meisjes achter de bar van dichterbij bekijk. Ik zou geld moeten krijgen om daar iets mee te doen.”

“Dus, Brit, hoe ziet dat eruit, zo’n idioot?”

“Eh, misschien het tegenovergestelde van slimme mensen, die met grote oren en hoge voorhoofden?” Ik graaf een diepe put en zoek een schop. “Interessante, maar idiote mensen,” stamel ik. “Nu ja, helemaal niet idioot nu ik erover nadenk.”

“Ja, dus grote oren voor slimme nerds, maar hoe zien de echt idiote lullen eruit? Dat wil ik heel graag weten.” Hij draait zich om naar zijn vrienden en lacht. Dit loopt mis. Ik kijk rond om te zien waar de deur is.

“Veel kleinere voorhoofden, weet ik veel,” en dan, oh f*ck, zie ik dat deze kerel een absoluut onbestaand voorhoofd heeft. Hij is dronken en zijn wenkbrauwen staan gelijk met zijn haarlijn. Oh mijn god, het ziet er niet goed uit. Hij is geïrriteerd en wordt steeds nijldiger want ergens in die bijzonder platte schedel verwerkt zijn erwtenbrein wat ik gezegd heb en vindt het niet leuk wat het hoort. Plots weet ik niet meer waarom ik hier ben. Wat begon als de nood om in andermans gezelschap te vertoeven, eindigt er plots mee dat ik achterstevoren naar de deur stap omdat ik hier weg wil. “Jake, komaan...” zegt de vriend van Onbestaand Voorhoofd, terwijl hij hem weer op zijn stoel duwt. “Hoe dan ook, ik moest maar eens gaan. Bye!” zeg ik en ik sprint naar mijn motor. Sleutel in de hand, ik vind meteen het contactslot. Onbestaand Voorhoofd is ook al buiten. Motor starten, koppeling intrekken, hij rent op me af. Eerste versnelling, zand stuift op van onder mijn achterwiel, hij probeert me vast te grijpen, maar ik ben al weg. “Eet zand, idioot!” - niet dat ik het in zijn gezicht zou zeggen, natuurlijk. Ik zie Jake in mijn spiegels steeds kleiner worden... >>

Tegen middernacht zit ik op de I-10 richting Tucson. Het Interstatesysteem van de VS volgt vaagweg de contouren van de genummerde Highways van vroeger. Die vloeiden op hun beurt voort uit de oude autospooren, die dan weer vroege tolwegen schaduwen, die op hun beurt de plankenwegen naliepen die werden neergelegd door de eerste kolonisten. De plankwegen werden aangelegd naast de routes waarlangs de jagende Indianen reisden, wat dan weer sporen waren van buffels en elanden. Op die manier volgen ook de Interstates van nu de weg van de minste weerstand zoals hij eeuwen geleden al begaan werd door zwerfende kudde en wilde dieren. Uit mijn blog: “Noordwaarts dag 21, 19 juli. Ik rijd naar het westen op de I-10 voorbij Tucson en draai dan naar het noorden, richting Phoenix, waar ik even stop voor koffie. Het is 43° Celsius, ik kan nadenken noch schrijven. Ben een beetje verdoofd.

“Ik begin apathisch te worden tegenover eender welke vorm van belang die deze reis zou kunnen hebben. De snelheid en intense concentratie die het project vereisen, hebben de rest van het avontuur zo goed als uitgeschakeld.”

reis zou kunnen hebben. De snelheid en intense concentratie die het project vereisen, hebben de rest van het avontuur zo goed als uitgeschakeld. Wat op zich wel interessant is, maar het avontuur hoort niet bij het record en is *an sich* dus onbestaand. 113 kilometer ten zuiden van Calgary slaap ik op de motor, die in de schaduw geparkeerd staat. Ik slaap een halfuurtje diep en vast. Wanneer ik weer wakker word, ben ik helemaal groggy en strompel ik de verlaten weg op tot ik alle mij nog resterende helderheid weer heb verzameld. De motor wil niet starten. Blijkbaar heb ik mijn verwarmde jas niet uitgeschakeld. Er zit niets anders op dan de motor de snelwegoprit op te duwen en in gang te lopen. De eerste keer lukt het niet,

volgende ochtend ga ik westwaarts richting Dawson Creek en de start van de Alaskan Highway. Noordwaarts dag 24, 22 juli, en ik verlaat het hotel in de gietende regen. Ik bevind me op de Yellowhead Highway, die deel uitmaakt van de Trans-Canada Highway, tot ik in Valleyview Highway 43 op ga. Ik ben nu zo dicht bij de aankomst. Ik kom - weer maar eens - laat aan in Fort Nelson en eet in het Boston Pizza House. Ik herken de dienst, Linda, van mijn reis naar het zuiden, en we slaan een praatje. Ze is afkomstig uit een stadje nabij Sault Sainte Marie aan de Grote Meren maar besloot te vertrekken toen haar man een geweer tegen haar hoofd zette en ermee dreigde haar te vermoorden. Dat was al zo vaak gebeurd, maar die ene keer was ze ervan overtuigd dat hij het meende, dus is ze in haar auto gestapt en begon ze te rijden, om uiteindelijk hier terecht te komen.

Dit is een smeerlap van een reis. Het begint me te dagen hoe lang ze precies is. Tegen middernacht wil ik aankomen bij Wrights Motorcycles in Salt Lake City.” Uiteindelijk bereik ik Wrights pas de volgende dag. Tim en zijn team maken de motor snel klaar voor het laatste deel van de reis, naar Alaska. Er moet niet veel gebeuren. Na ongeveer 40 recordbrekende dagen van 1.100 km en meer sinds mijn vertrek in Prudhoe Bay - en niet te vergeten de eerste oefenritten vanuit Ushuaïa - heeft de motor verbazingwekkend genoeg enkel een oliewissel nodig. Een uur later sta ik alweer buiten en rijd ik, opnieuw alleen, noordwaarts door de nacht. Er gebeurt iets met me, en het is zowel goed als slecht. Ik begin apathisch te worden tegenover eender welke vorm van belang die deze

dus ik duw de motor traag en doelbewust weer naar de top van de helling en begin opnieuw. Hij slaat eindelijk aan. In de omgeving van Edmonton scheurt een storm de lucht aan flarden en krijg ik de hevigste regenval van de hele reis te verwerken. Ik zit middenin een dichte verkeersstroom en besluit aan de kant te gaan staan omdat ik niet kan zien waar ik rijd. Ik heb al twee dagen en nachten niet geslapen, afgezien van korte powerdutjes op de motor. Ik voel me verschrikkelijk en wil gewoon stoppen. Het is al na negenen ’s avonds. Aan de rand van een stad ergens middenin extensieve wegenwerken vind ik een hotel. Ik droog mijn kousen met de haardroger, eet een beetje, schrijf en slaap. Om vier uur de

Naar Whitehorse rijden is makkelijk. Vlak buiten de stad rijd ik Two Mile Hill af, de parking van een Wal-Mart op en koop een slaapzak. Ik ga de heuvel weer op en eet in mijn favoriete café vooraleer ik weer verder noordwaarts ga. De motor presteert nog steeds als was hij gloednieuw. Er zit regelmaat in, soepelheid op het ritme van het blok, en geen enkele trilling dringt door in de rest van de machine. De reis komt nu snel tot een einde. De volgende dag slaap ik in de wasruimte van het documentatiecenter van Teslin. Perfect voor een dutje van een uur. Buiten scharrelen jonge wolven wat rond. Na een uurtje ga ik weer verder in nog maar eens gietende regen. Ik passeer al gauw Burwash Landing en stop voor een avondmaal in het Talbot Arms Hotel in Destruction Bay.

Ik rijd maar door en door, als een ongecontroleerde antilope. Wie records wil breken, moet immuun zijn voor pijn en plezier putten uit het afstanden malen. In die zin heb je controle over jouw behoefte om geen controle te hebben. In feite is de pijn en het plezier die zo’n reis met zich meebrengt harmonieus in evenwicht. Ook al is het hele avontuur balanceren op een slappe koord - het is wel in evenwicht. Na weken en maanden van duizenden kilometers afmalen over elke mogelijke ondergrond en door elke mogelijke klimatologische omstandigheid, maak ik korte metten met de gedachte in mijn achterhoofd die me erop wijst dat dit duidt op onevenwichtige doelstellingen.

Ik zie de Brooks Range bergketen weer opdoe-

men, net als die charismatische strook vuil die bekendstaat als de Atigun Pass. Ik rijd glimlachend de bergpas over en kom aan de andere kant terecht in felle zonneschijn, vervolgens mist en daarna koude. Ik verzink in diepe gedachten. Deadhorse is in zicht, en een beetje verderop ligt Prudhoe Bay. Hier is niets heldhaftigs aan, hoogstens iets verhevens. Niks om over op te scheppen, enkel het besef dat berekening alleen nog nooit van iemand een held gemaakt heeft. Misschien moet gezond verstand wel gezien worden als de maatstaf van wat er mogelijk is. Het is de eenvoudige logica, beheerst als ze is, van ervaring en vooruitziend zijn, maar tel de twee samen op en je krijgt wat de Franse dichter Baudelaire schreef:

“Alles wat mooi en nobel is, is het resultaat van rede en berekening.” Dus ik parkeer voor het Prudhoe Bay Hotel, check in en vraag me af of ze zich mij nog herinneren - wat eigenlijk, nu ja, niet echt het geval is. Het kan me niet schelen. Tijd om naar huis te gaan. ■

Nick Sanders brak inderdaad het wereldrecord en doorkruiste beide Amerika’s in 46 dagen en vier uur, van Prudhoe Bay (Alaska) naar Ushuaïa (Argentinië) en weer helemaal terug. Je kunt zowel het boek als de dvd over The Incredible Journey bestellen op www.nicksanders.com.